

Grund-vente, at Loven af 19de Februar 1861 om Smaarebels Afløsning ogsaa den Gang skulde træde i Kraft, men det skete ikke, og det blev ikke sket endnu. Denne Sag har en Historie, og det er et mærkelig Historie, jeg vil tillade mig i korte Træk at fremstille den for det høie Thing. Strax efter den 1ste April 1867 henvendte næsten samtlige Beboere i den Commune, hvori jeg boer, sig til Sogneraadet med et Andragende om, at det vilde drage Dmjsorg for, at Smaarebelselen snarest mulig blev afløst. Den 24de Mai 1867 indgav Sogneraadet et Andragende til Amtet i Veile, hvori det forespurgte, paa hvilken Maade det skulde faae Smaarebelselen afløst. Den 27de Juni skrev Amtet, at Indenrigsministeriet under 23de Juni havde meddeelt, at den Mand, der var udnævnt for Veile Amts Bedkommende til at være Formand for Afløsningen af Smaarebelselen, uden videre Udnævnelse maatte betragtes som Formand for denne Afløsning for det indlemmede Nørre-Dyrstrup Herred, og man havde derfor at henvende sig til denne Mand. Den 11te September 1867 henvendte Sogneraadet sig til denne Mand, og under 25de September 1867 fik man det Svar: „Saa snart Ministeriet meddeeler mig Underretning om, at det har udnævnt et Medlem af Commissionen, og hvem det er, skal jeg strax udsende Bærsel til Commissionens Afholdelse i S. Loven af 19de Februar 1861 er det nemlig bestemt, at den Commission, der foreslaar Smaarebelsels Afløsning, bestaaer af tre Medlemmer, nemlig den af Indenrigsministeren udnævnte Formand og et Medlem, der skal udnævnes af Cultusministeren, samt et tredje Medlem, som skal udnævnes af vedkommende Commune. Nu lod man Sagen i bero i nogen Tid. Den 22de Februar 1868 skrev man igjen til Formanden for at bringe Sagen i Grindring. Den 27de Februar fik man atter Svar, at Ministeriet endnu ikke uagtede gjentagne Paamindelser havde meddeelt ham, hvorefter det havde udnævnt til Medlem af Commissionen, og at han siden den 17de August 1867 forgjæves havde ventet paa denne Meddelelse. Den 17de Juli 1868 indgav jeg

endelig som Sogneraadets Formand, et Aarvægende til Cultusministeren, iselyselig skrevet, paa behørig stemplet Papiir, hvori jeg beklagede, at der for hvert Bedkommende ikke skete Loven af 19de Februar 1861. Svarede, og udtalte, at jeg ikke kunde fatte det Uanskelige i, at udnævne et Medlem af Commissionen, samt forlangde, at Ministeriet vilde træffe saadanne Forholdsregler, at Smaarebelselen for Boufsild Sogn snarest mulig kunde blive afløst, efter Beskæmmelserne i Loven af 19de Februar 1861. Den 21de September 1868, efterat ogsaa Cultusministeriet havde tænk over denne Sag, og halvandet Aar, som man endelig, formeentlig, efter nogen Overveelse, saa lidt, saa man skrev, til Sogneraadet, at denne Lov ikke kunde komme til Anvendelse af de Kongeriget indlemmede Sogne af Dyrstrup Herred, idet man maatte have Lovgivningsmagtens Afgjørelse, med Hensyn til flere Punkter. Nu vilde jeg, for at have stillet en Forespørgsel om denne Sag, da det forekom mig, at det var en temmelig længe, før den blev taget i fat paa den, men efter en mundtlig Conservece med den daværende Cultusminister opgav jeg det, idet han lovede, at han vilde bringe Sagen frem igjennem det Lovforflag. Det skete imidlertid ikke. Strax efter, at jeg nu daa var kommen ind i Thinget, anmeldte jeg en Forespørgsel i den Anledning. Den vil iselyselig falde bort, idet den uopværende høitærede Cultusminister, som nu har indkommet, mit Dulle og Forelæggesen, af nærværende alle Lovforflag. Efter hvad jeg nu har anført, haaber jeg, imidlertid, at det høie Thing vil give mig det, at jeg har en Slags Berettigelse til at udtale en Babel over denne, i mine Dine usforfærlig langsomme Fremgangsmaade, med hvilken man har behandlet denne Sag i Ministeriet. Men nu ser, der andre Forhold, som ere blevne forrykkede, derved, at Eggen er trukken saa langt ud. S. min Egn var det navnlig tidligere Tilfælde, paa de fleste Gaarde, at man holdt Stude, medens man i de senere Aar i mange Tilfælde er gaaet over til Meieridrift. Det hvori Smaarebelselen mest bestaaer, er en Smørbølse af hver No.